diderit tumulo, cuius animam cum gaudio Rex Angelorum suscepit in cœlo. Ad cuius venerabile sepulcrum diuina virtus vsq; in hodiernum diem multimodam dignatur operari salutem.

VII. DESIDIA verò vel raritate scriptorum, plurima silentio constat neglecta mirorum. Nos tamen vnum, quod nuper comperimus actum, decreuimus inserendum. Quadam denique Sabbatorum die, iam vespera Dominici diei accedente, quædam paupercula, nomine Gislaidis, ex familia sancti Dionysij villæ Cortis superioris, dum molam manu verteret, manubrium molæ ipsius inhæsit dextræ, vt diuelli posset à nemine. Tandem molæ manubrium ex vtraq; parte manus abscindere cogitur, indicium nolens secum deferre miserabilis operæ. At salutis suæ sollicita, quoniam B. Dionysij tunc Remis ob infestationem paganorum seruabantur membra, veloci gressu ad eiusdem sancti Martyris Domini sui contendit accedere pignora. Perueniens igitur, cum magno timore ac reuerentia solo prolapsa, liberationem deprecatur à tantæ confusionis miseria. Id cùm die peregisset ac nocte, remedium inde non desperans accipere, apparuit in somnis ei quidam clericali habitu, veste indutus cãdida, facie iocunda, capillo admodum albo, vultu paulisper macilento, dicens illi: Surge hinc, & vade ad sanctum Theodoricum, quia secunda feria, quæ est post cras, ipsius erit festiuitas celebranda, & vide ne in domo eius appareas vacua: sed accipe ceram, prout tibi ad præsens suppetit facultas, & sic ad Ecclesiam illius perge, & illius, quod imploras, obtinebis interuentione. Illa mox euigilãs, hac de visione stupefacta, orat ex voluntate Dei sibi confirmari visa, & cum gaudio festinat peragere iussa. Venit igitur ad Ecclesiam Sancti venerandæ solennitatis die, B. scilicet Theodorici, tres septimanas habens, ex quo id discriminis acciderat illi. Tunc se ante sepulcrum illius cum lacrymis sternens, pro salute sua preces effundit. Ibiq; tota nocte perseuerans in oratione, veniam de piaculis suis humiliter ac fidẽter exposcit. Dumq; adhuc ante tumbam iaceret beati confessoris Christi, diuina iubente gratia, per intercessionem Sancti cœpit manus ipsius fœminæ paulatim à ligno disiungi, & absq; læsione cuiuslibet doloris aperiri. Sicq; dein tota manus expanditur, & lignum dicto citius in pauimento prolabitur, ac si manu nunquam adhæsisse videretur. Multi verò qui aderant, hoc supernæ pietatis cernentes miraculum, glorificauerunt mirabilem in sanctis suis Deum.

VITA S. EPARCHII ABBATIS ET CONFESSORIS, QVAM, MVTATO PASSIM STYLO, EX PERANTIQVO MS. codice descripsit F. Laur. Surius.

An. 550.

PROLOG. AVTHORIS.

EST hocrationi consentaneum, vt eæ potissimùm res in scripta redigantur, quas constat nihil à verò discrepare. Itaq; in hac S. Eparchij vita nemo quicquam putet commentitium aut superuacaneum recitari: quandoquidem ea, quæ dicturus sum, multorum possunt, qui coràm intuiti sint, testimonijs confirmari. Non est sanè in hac historia verborum elegantia aut sermo disertus & eruditus: atque ea causa oro & obsecro, vt si in cuiusquam sapientis manus inciderit, comiter ac benignè eam emendandam suscipiat, lectoresq; potiùs dent operam, vt fidem adhibeant rebus gestis, quàm temerè carpendo labantur. Sed iam agè dicere incipiamus, quæ per illum in hac vita, Domino auxiliante, perpetrata sint.

IVL. I. Patria & parentes S. Eparchij. Fit Cancellarius. Monasterium petit.

I. EPARCHIVS igitur in Petragoricensi vrbe natus, patrem habuit Felicem, cognomento Aureolum, matrem verò Principiam. Cùm iam autem septennis ferè esset, in eadem vrbe adhibitus est literis addiscendis: cumque Domino suam illi gratiam adspirante, benè esset eruditus, ab auo suo Felicissimo Comite est accitus, vt apud ipsum Cancellarij officio fungeretur: quod quidem adhuc adolescens maiori ille integritate & morum honestate præstitit, quàm eius ætatis ferret voluntas. Sed cum annos quindecim apud illum Comitem egisset, relicta sæculari militia, inscijs omnibus, Sedacianum expetijt monasterium, Abbatisque Martini pedibus aduolutus, petijt se in monachum recipi: intercedenteque Dei misericordia, licèt inuitis parentibus, quod deuotè postulauit, obtinuit. Prima autem obedientia iussus colere vineam, terrã aratro proscindere, & omne genus seruitij, vt habet Canon monasticus, exequi, libenter paruit, vili & paupere habitu contentus. Ieiunabat quotidiè, vigilabat & orabat assiduè, misericordiæ operibus sedulam nauabat operam multos morbis pressos vel à malo dæmone vexatos, suis precibus curabat.

Laudes fugit. Excitat puerum mortuum. Itè alium.

II. PER id tempus Leuiuialum monasterij agellum cũ Victoriano monacho petere iussus, dum carperet iter, vidit capreolum cursu rapidissimo fugientem, relicto fœtu, quem properè voluit ablactare. Orans autem tacitè vir Dei, iubet eum gradum figere. Mox ille non modò expectandi officium exhibuit, sed etiam deposita ceruice, eius manus osculabatur. Tum vir Dei leniter manu tangens, Crucis signo eum armauit, atque ità recedendi fecit potestatem. Properabat aliquandò ad Cellam S. Aquilini orationis causa, comite vsus Munderico monacho. Vidit autem auem suis pullis incubantem. Iubet illam quoq; non se mouere loco: paret auis, donèc accepta benedictione, copia ei facta est cum pullis permanendi. Sed cùm hæc pluraq; alia Domino largiente faceret, cœpit multis innotescere & celebris haberi: quod quidem ei non voluptati fuit, sed horrori. Itaq; occultè è suo recedens monasterio, totumq; se Christi misericordiæ committens, eiusmodi perquisiuit locum, in quo posset inclusus habitare. Cùm autem iret per pagum * Equolinensem, puerum, Gratulphum nomine, interemptum offendit in Angelesis villa, eumq; ad monachorum preces vitæ restituit. Alium quoque vita functum apud Burdegalenses, precibus suis excitauit. In eo itinere sic se comparabat, vt posset secretiùs pertransire, nec vlli innotescere. Sed agnitus est à ciuibus, & perlatum ad * Antonium, ipsius vrbis Episcopum, eum illic adesse. Iam verò fama notus erat illi Episcopo, sed lætabatur is posse se coràm hominem Dei pleniùs cognoscere, multoque ad eius conspectum gaudio perfusus, propensissima animi beneuolentia eum suscepit: cognitaque accuratiùs voluntate eius, non permisit eum aliò commigrare, sed multo cordis amore eum complexus, locum optatum ei ostendit, qui erat instàr desertæ cuiusdam solitudinis. Eo conspecto, vir Dei non tantùm ore deprompsit, quantùm animo lætabatur, quòd locus esset remotus & procùl à ciuitate, & supernè è montis vno latere perspicuus manaret fons, ab alio verò Carantonis fluuius.

Iubetur à Domino manere in loco sibi destinato.

III. POSTQVAM ergò exul cœpit esse à natiuo solo, noluit illo in loco includi, nisi priùs Episcopus vel Abbas ipsius annuisset. Quamobrèm vir Domini * Antonius Episcopus misit legatos suos, Frontonium Archipresbyterum, qui posteà est Episcopi dignitatem adeptus, Arthemium Archidiaconum, qui per omnia se verum Christi seruum declarauit, itemque Arthemium defensorem, vt ij à Sabaude Episcopo & eius Abbate copiam impetrarent faciendi, quod animo destinârat Eparchius. Reuersi tandèm illi, ægrè se potuisse obtinere nunciârunt, at tamen benignè permissum esse, quod postulabatur. Interim vito Dei in vrbe manente, cùm locus congruus ei iam præparatus esset, cũctis in domo illa somno oppressis, ille clàm surrexit è lecto, & nocte abijt visurus locum ipsi attributum. Absolutis verò precibus, lapidem supposuit capiti, vt se daret sopori. Eccè autem cælitùs eum Christus alloquitur, iubetque illic manere, nec deinceps aliò vagari. Eam Christi iussionem ipse posteà fratribus indicauit ore suo. Cùm autem esset in ciuitatem reuersus, sub horam tertiam venit ad carcerem, in quo permulti vincti tenebantur. Aderat autem etiam carceris custos. Tum verò pijssimis ad Deum fusis precibus, citò impetrauit, quod voluit.

Multos è carcere vinctos liberat

Carceris enim ostia ad eius imperium sunt aperta, & virga ferrea reiecta & multis locis quassata est: porrò vincti omnes è carcere ad ecclesiam confugerunt, cuncto populo acclamante eius rei authorem esse Eparchium, Deumque plausu manuum collaudante.

Ordinatur presbyter.

IAM nec hoc quidem silentio premendum est, quid miraculi perpetrârit vir Dei, postquàm ad presbyterij gradum euectus est, & ab * Antonio Episcopo ordinatus. Multa quidem ab illo miracula tum edita sunt, sed nos pauca duntaxàt commemorabimus. Rusticus quidàm, Redemptus nomine, vas habuit melle plenum. Id furto quidam abstulit. Accuratè autem perquirens rusticus, tandèm furem ipsum comperit, refert omnia ad Comitem Ramnulphum: fur diris tormentis subijcitur, & non hoc solùm, sed multa etiam alia atrociora confessus, suspendio adiudicatur. Vbi id comperit vir Dei Eparchius, preces supplices offert Comiti pro salute miseri hominis, dicitque eum hoc nomine mori non debere. Sed cùm nulla ratione posset flectere Comitem, vocat ad se vnum ex fratribus, Gratianum presbyterum, ex cuius ore nos isthuc accepimus, iubet collectis ægrotis quibusdam ad vrbis portam, rei euentum eum præstolari. Interim suspenditur miser ille: sed abeuntibus carnificibus, patibulum totum dissipatur, eius soluuntur vincula, & cursu rapidissimo ad oppidum properat. Comes id conspicatus, iubet milites, conscensis equis, eum insequi & anteuertere, priusquàm ecclesiæ limina attingat: parent milites non pauci, sed sub ipsius Comitis conspectu in itinere adeò contabescunt & retardantur, vt illum comprehendere non potuerint. Liberatus ille precibus S. Eparchij, vita donatus est. Alium quendam Comitem vir Dei orabat, vt parceret reo, extremo supplicio iam afficiendo. At ille non modò preces eius non admisit, sed etiam inuersis pedibus hominem suspendit. Rogante verò beato Eparchio præpotentem Deum, solutus est homo, & hora vespertina longo itinere venit ad virum Dei. IV.

Suspensum furem conseruat.

Item alium

CLARA, nobilis fœmina, quam etiam Araniam vocant, toto corpore contracta, ad famam beatissimi viri carruca ad eum perducta est, eoque viso, magna voce rogauit, vt pro sua humanitate ipsi subueniret. Mansit autem illic hebdomadam vnam, & eius precibus pristinæ se sensit sanitati restitutam. Eius autem fœminæ quanta fuerit fides commemorâsse operæ precium erit. Postquàm ei reddita salus est, domum reuertens, secum tulit literas viri Dei. Accidit indè, vt è sua domo, quæ erat ad litus maris sita, ceneret nautam in præsentissimum vitæ discrimen conjectum. Confisa igitur tum auxilio Dei, tum precibus sancti Eparchij, celeri cursu cum illis literis ad ripam maris properat, porrectisque manibus eas contrà expandit, altaque voce exclamat, dicens: Serue Dei Eparchi, salutem Christi per hæc literarum pignora ad liberandos nautas operari dignare. Et ecce non absque nutu diuino, nauis illa, cunctis posthabitis portubus, à fluctibus vehementer oppressa, ad eum locum, vbi Clara stabat, appulsa est. V.

Sanat contractam.

Vera fides quantum valeat.

Multi curantur.

GENESIA alia fœmina, lepra deformis, ab eodem sancto viro mundata est, tres cœci illuminati, Gandemia mulier dæmonum legione liberata. Arthemius quidam, parentibus non infimis, cùm de scripturis sanctis tractaret, optaretque Christiana religione initiari, & necdùm clericus ordinatus, apud Santones se inclusisset, multisque annis ità inclusus mansisset, atque ea causa capillus ei admodùm promissus esset, à malo dæmone arreptus, indè egressus est, dicens se ad Childebertum regem iturum, eius regni vires exploratum. Vt autem parentes eius viderunt isthuc eum non sana mente meditari, iter cum illo pariter suscipiunt, tanquàm etiam ipsi velint vnà ad regem proficisci, sed inter eundum alio itinere ad Eparchium eum ducere nituntur. Vbi autem ad ciuitatem propiùs accedunt, animaduertens ille se ad domini Genesij vicum, quem * Equolisinam vocant, perduci, tandèm in has erupit voces, nolle se in Eparchij conspectum venire. Multùm igitur illo renitente, manus in eum inijciunt, qui ei aderant, impositumque equo, ligatis manibus & pedibus sub ventre equi constrictis, ad Eparchium etiam inuitum adducunt. Introductus indè ad hominem Dei, cœpit agitare capillos, iactare procaciter, nullum sibi vitæ sanctitate parem esse: simul etiam virum Dei fœdissimis proscindere conuicijs, cùm interim durissimè ei colligatæ essent manus, digitis ad palmas adactis. Accedit ad eum sanctus Eparchius, eumque Cruce consignat. Tum ille eatenùs ad sanitatem redijt, vt ab illis improbis vocibus abstineret. Altera luce iussit sanctus Eparchius capillos eius tonderi, quem admodùm laicis fieri solet. At ille clamitabat, neminem ea fore audacia, vt id ausus sit attentare. Ægrè tandèm capilli secti sunt. Postero die iubente Eparchio Clericus ordinatus est, moxq; ille adeò obmutuit, vt ad dies non paucos nullum prorsùs verbum protulerit. Non diù pòst sanum & incolumem eum restituit vir Dei, & posteà factus Diaconus, vsque ad obitum suum sanus permansit. VI.

fortè * *Engolisinam.*

Vide vim Crucis.

Dæmoniacus curatur.

SALOMON, vnus è suis, caballum eius per id tempus hyeme nutriendum susceperat, quem seruus Ebrulphii, qui erat viro Dei præcipuè charus, furto abstulit. Sed cùm ad eum perductus esset à dæmone correptus cœpit miser valida voce prodere scelus suum. Itaque quidam simulatis animis, perindè ac si ille morbo laboraret, eulogias sancti Eparchij expetiêrunt. Ille verò fallaciam eorum non ignorans, mox respondit, per fraudem ipsos sua munera postulare. Seruum enim, qui caballum ipsius furatus esset, iam extinctum esse. Tum illi confestim ei equum reddiderunt; non sine multa admiratione inter se conferentes, vndè ille eius furti notitiam haberet. Perceptis autem à viro Dei eulogijs, abiêrunt ad furem: sed ille infelix priùs quàm eas acciperet, in suo scelere, diabolo id agente, defunctus est. Habebat id vir sanctus diuinitùs ipsi concessum, vt siue benè, siue malè quispiam de eo loqueretur, id ipsum minimè latéret. VII.

Attende iustâ Dei iudicia.

SERVVS quondàm Leontij apud Santones pro suo facinore atroci catena vinctus, cùm iam diutina ferri laceratione pedes eius attererentur, audiens celebre viri Dei nomen, ad eum confugit, humique se prosternens, obsecrabat vt suis precibus dignaretur ipsum liberare. Viso illo sanctus Eparchius cogitare cœpit, num qua ratione aut arte humana posset miser ab illis compedibus absolui, nihil interim de Dei virtute diffidens. Iubet ergò adesse fratres, & soluere compeditum. Illis verò malleo cædentibus catenam, vt eam confringerent, miser homo voces dabat intolerabiles præ dolore. Dicebant tum fratres, se nunquàm vidisse hominem atrociùs compeditum, nec se videre viam vllam, qua possent illas compedes dissipare. Ait ergò ad illos sanctus Eparchius, vt malleum darent in manus compediti: ipse verò cum lachrymis se prosternens in preces, post paululùm surrexit: & ait: Dominus soluit compeditos: præcepitque homini, vt feriret. Facilè autem æstimari potest, qua vi percusserit, quem tam immanis vexabat dolor. Simul autem vt percussit, tribus in locis rupta catena, ad pedes eius cecidit. VIII.

Psalm 145. Precibus perfringit durissimas compedes.

CERTAMEN erat Christi athletæ perpetuum aduersùs dæmones. Ea causa habebat suo loco repositam ampullam cum oleo, quo in energumenis curandis vtebatur. Adfuit quandoque energumenus quidam: cumque vir Dei manum extendisset ad accipiendam ampullam, serpens immanissimus illum in manu percussit. Sed non ignorans vir sanctus multa esse figmenta diaboli, non se voluit carminibus sanari: sed mox ad orandum Dominum solicitus accedens, adeò est diuina benignitate seruatus incolumis, vt nec manus intumesceret. IX.

Non sinit monachos suos laborare, sed

ERAT vir sanctus noctes atque dies peruigil in precibus, (*Author habet, Cursu diuino: vndè apparet, iam antiquitùs ea dictione Preces, præsertim solennes, significatas esse*) monachosque suos non solùm non laborare, sed neque panem quærere vnquàm permittebat, soli eos orationi vacare volens. At fratres cùm se adeò ijs, quæ ad victum X.

victum pertinent, destitutos viderent, vt etiam panis inopia laborarent, mœstis vultibus indicabant ei, se iam propter famem in periculo versari. Tum ille læta facie, sedula prædicatione dicebat eis: Fides famem non timet: atque ad confirmandos eorum animos, eremitarum historias crebrò eis referebat. Interim miseratio Domini precibus sancti viri ita illis semper adfuit, vt nunquam deessent eis munera à fidelibus hominibus transuissa, vnde & ipsi reficerentur, & egenis aliquid etiam impartirentur. Porrò ex ijs, quæ in codicibus de sancti viri gestis scripta legimus inuenimus ad duo hominum millia eum redemisse ijs rebus, quas ab alijs dono acceperat. semper vult eos orationi vacare.

XI. SED ne commemorandis miraculis prolixior sim, multa prætermitto, ne lectori fastidium pariat multitudo. Nimis enim longum erit, si singulatim referre velimus, quoties ille carceres perruperit, quot ab immundis spiritibus vel morbis liberauerit. Vestimentum & victus eius semper asperrima fuère. Vinum & reliqua potûs genera refutauit, nec vllus vnquam vel familiarissimus minister eius illum comedentem vidit. Quanta autem sui afflictione Quadragesimæ dies peregerit, quàm fuerit creber in precibus, quàm humilis in suscipiendis fratribus, quàm seuerus in corripiendis, quàm alacer in exhortandis, nos haud quaquàm idonei sumus explicare. Continentiam verò & rigorem eius, nulla vnquàm corporis aduersa fregit valetudo. Ita demùm cùm iam annos trigintanouem inclusus vixisset, nullo tædio fractus aut fatigatus, Calendis Iulij emisit spiritum, victurus deinceps in patria claritatis æternæ. Migrat ad Dominum Ann. 584.

XII. ACCIDIT tum miri quiddam. Nam in vico Viegio, qui triginta & eo amplius milliaribus illinc aberat, hora diei tertia puella quædam à dæmone obsessa, ipsius beatissimi viri decessum indicauit, relictisque omnibus, iter cursu rapidissimo arripuit, cùm nunquàm anteà ibi fuisset, eodemque die ad vesperam in eius basilicam aduenit. porrò die sequenti à nequissimo spiritu liberata est. Cùm autem obitus viri Dei per omnium ora volitaret, conuenerunt vndique ex omnibus locis ad eius sacrum corpus tumulandum: cumque locus sepulcri eius inquireretur, multique multa conferrent & basilicas designarent, vir clarissimus Alexander ingressus basilicam, diuino, vt credimus, admonitus instinctu, locum, in quo sacri eius artus condendi essent, ostendit. Quantum autem certa ei veritate licuit assequi, eadem hora constat virum Dei obdormiuisse in Domino, qua primùm audiuit vocem illam Christi, dicentis ad ipsum: Eparchi, hîc permane, & iam ampliùs noli vagari. Dæmoniaca liberatur.

PORRO cùm eius basilica ædificaretur, vasculum vini, vndè bibebant, iam ferè exhaustum erat: sed noctu vino redundauit. Hæc & alia permulta ab illo patrata sunt: præstante Domino nostro Iesu Christo, qui cum Patre & Spiritu sancto viuit & regnat Deus in cuncta sæcula sæculorum, Amen.

DE EODEM SANCTO EPARCHIO, EX GREGORII TVRON. HISTOR. FRANCORVM, LIBRO VI. CAP. VIII. IN quibus nonnulla paulo aliter referri videntur, quàm habeat præcedens historia: sed ea prudens Lector facilè inter se conciliare potest.

I. OBIIT Eparchius reclusus Engolismensis, vir magnificæ sanctitatis, per quem Deus multa miracula ostendit, de quibus, reliquis plurimis, pauca perstringam. Petragoricæ vrbis incola fuit: sed post conuersionem clericus factus, Engolismam veniens, cellulam sibi ædificauit. In qua collectis paucis monachis, in oratione morabatur assiduè, & si ei aliquid auri argentique offerebatur, aut in necessitatibus pauperum, aut in redemptione captiuorum distribuebat. Panis in cellula illa, eo viuente, coctus nunquàm fuit, sed à deuotis, cùm necessitas exegisset, inferebatur. Magnam enim cateruam populorum de oblationibus deuotorum redemit: pustularum malarum venenum Crucis signo sæpè compressit: dæmones de obsessis corporibus oratione abegit, & iudicibus plerunque vt culpabilibus ignoscerent, dulcedine profusa imperauit potiùs, quàm rogauit. Nam ita erat dulcis alloquio, vt ei negare non possent, quod fuisset indulgentia deprecatus. Semper est in precibus. Pro reis crebro rogat iudices.

II. QVODAM verò tempore dum pro furto quis ad pendendum deduceretur, qui & in alijs multis sceleribus, tam in furtis, quàm homicidijs, accusabatur ab incolis criminosus: & hæc ei nunciata fuissent, misit monachum suum ad deprecandum iudicem, vt scilicet culpabilis ille vitæ concederetur. Sed insultante vulgo atque vociferante, quòd si hic dimitteretur, neque regioni, neque iudici posset esse consultum, dimitti non potuit. Intereà extenditur ad trochleas, virgis ac fustibus cæditur, & patibulo condemnatur. Cumque mœstus monachus Abbati nunciâsset: Vade, inquit, alongè: quia scito, quòd quem homo redimere noluit, Dominus suo munere redonabit. Tu verò cùm eum cadere videris, protinùs apprehensum adducito in monasterium. Monacho verò iussa complente, ille prosternitur in oratione, & tandiù in lachrymis ad Deum fudit preces, quousque dirupto obice cum catenis, terræ restitueretur appensus. Tunc monachus apprehensam eum, Abbatis conspectibus incolumem repræsentat. At ille gratias agens, Comitem accersiri iubet, dicens: Semper me benigno animo solitus eras audire fili dilectissime: & cur hodiè induratus hominem, pro cuius vita rogaueram, non laxâsti? At ille: Libenter te, inquit, audio sancte sacerdos: sed insurgente vulgo, aliud facere non potui, timens super me seditionem moueri. Et ille: Tu, inquit, me non audîsti: Deus autem audire dignatus est: & quem tu tradidisti morti, ille vitæ restituit. En, inquit, coram te adstat sanus. Hæc eo dicente, prosternitur ad pedes Comitis stupentis, quòd videbat viuere, quem in mortis interitu reliquisset. Hæc ego ab ipsius ore Comitis cognoui. Sed & alia multa fecit, quæ insequi longum putaui. Post * quadragintaquatuor verò annos reclusionis suæ, parum febre pulsatus, tradidit spiritum: protractusque à cellula, sepulturæ mandatus est. Magnus autem conuentus, vt diximus, de redemptis, in eius processit exequijs. Historia præcedens habet 39. sed facile in numeris labuisse librarij.

VITA S. CARILEPHI PRESBYTERI ET MONACHI, GRAVITER ET ERVDITE CONSCRIPTA. HABETVR IN PERuetustis MS. Codicibus. Stylum aliquot locis, vbi res poscere videbatur, modicè climauit Frater Laurentius Surius.

VITAM beatissimi Carilephi sacerdotis * Aninsulæ cœnobij narraturus, sanctum inuoco spiritum, actuum eius comitem: cuius ille præsidio fretus, tanquàm quisquilias domûs, labiles huius vitæ despexit diuitias, & sub leni redemptoris iugo animi colla submittens, per cælestis tramitem vitæ cursu perpeti impolluto calle mundanas transmisit illecebras. Nemo me putet de illius rebus gestis falsa dicturum, quippe qui ea tantùm scribenda susceperim, quæ aut in antiquis reperi scripta voluminibus, aut ab incolis loci illius, in quo vir sanctus conuersatus est, ab illo facta didicimus: nec fallendi cupio esse artifex, tametsi per ingenij inopiam narrator videar angustus. Præfatio authoris. * al. anisola.